

In de smalle gang, die, gemeten vanaf de voordeur tot aan de trap, zeker tien meter lang was, trok hij zijn schoenen uit en plaatste ze onder de wandkapstok. Achter elkaar, in de lengte van de muur. Geparkeerd als twee wagons in een remise. Zo waren ze veilig verwijderd uit het loopgebied en voorkwam hij dat één van zijn ouders door maat vierenvijftig op het graniet gevloerd zou raken. Men zou kunnen denken dat Egmond met een dergelijke basis onder zich de mogelijkheid had meegekregen om behoorlijk stabiel in het leven te staan. Hij echter ontleende zijn balans aan minimale sociale interactie en maximaal afgewogen denkwerk.

Op kousenvoeten nam hij de eenendertig treden van de met vloerbedekking bekleedde trap. In zijn kindertijd had dat prettig aanvoeld. Warm en verend in het hoogpolige beige. Tegenwoordig prikte bij iedere trede de conservatieve en spaarzame levenshouding van zijn vader in zijn voetzolen vanwege de inmiddels zichtbaar geworden juten onderlaag. Zich in dit huis te verplaatsen naar de volgende etage was een opgang die veel weg had van bevredigende foltering: het ongerief doorstaan waarna dan de bevrijding wachtte van te mogen rusten in zijn eigen gezelschap.

Zijn slaapkamer was die die nooit ergens anders was geweest. Bovenaan de trap recht door tot aan het einde van het halletje, dat even breed was als de deur naar zijn vertrek. Links daarvan de slaapkamer van zijn ouders en aan de rechterkant de badkamer. Stickerresten op zijn deur herinnerden aan een voorbije levensfase. Toen hij twintig was had hij getracht ze eraf te krabben, wat maar deels was gelukt. Wat ook gold voor de bijbehorende jeugdherinneringen.

Binnen, aan de muren rond zijn bed, plakte sinds jaar-en-dag een ooit wit rauh-faserbehang dat her en der werd opgesierd door oude posters. Eén daarvan, waarop de afbeelding van *Uncle Sam*, had hij van zijn grootvader gekregen. Het toonde een man die een hoge hoed droeg met blauwe band en witte sterren. Met uitgestoken wijsvinger en priemende ogen volgde deze man Egmond dwars door de slaapkamer, waar hij ook ging zitten. Onderaan het affiche stond in grote letters de dwingende oproep in het leger te gaan: "*I want you!*"

Egmond had geen dienstitijd gekend. Hij werd afgekeurd vanwege zijn lange, kromme rug, die hij daardoor voor het eerst in zijn leven als nuttig had ervaren. Al bij voorbaat had hij geen heldenrijk beeld van zichzelf gehad als onderdeel van een bataljon camouflagejongens met het geweer schietklaar voor de borst. Hij zou bij

het eerste het beste trainingskamp waarschijnlijk al met zijn voeten in het klimnet zijn blijven hangen en eenzaam voorover bungelend hebben moeten wachten tot de anderen hun rondes hadden gerend waarna ze hopelijk nog genegen zouden zijn geweest om hem, de enorme man die vasthing als een hulpeloze narwal, uit de mazen los te peuteren.

Er hing nog een andere poster. Gemaakt ter ere van het honderdvijftigjarig bestaan van het historische gemeentehuis, met daarop voor de entree alle medewerkers. Een, door zijn moeder, met pen getekend cirkeltje, definieerde vaders hoofd. De man had tot aan zijn pensioen gewerkt als beleidsmedewerker ruimtelijke ordening. Verder hing aan een spijkertje een oud vaantje als bewijs van Egmonds deelname aan een wandeltocht van twintig kilometer. De enige en daarmee langste reis te voet in zijn leven ooit. Egmond dacht er nooit over na of deze wandversieringen waarde voor hem hadden. Ze hingen daar eenvoudigweg en wanneer hij ze weg zou halen zouden de achtergebleven witte plekken op de muur hem gaan irriteren. De orde op zijn kamer was deze en zo was het prima.

Hij ging op zijn bed zitten en schakelde de oude teevee aan. Het had een bol scherm en stond hier sinds zijn moeder vorig jaar onverwacht een flatscreentelevisie had gewonnen via een zegeltjesactie van de slagerij. Hij zapte langs de verschillende zenders en zag nog net de laatste minuten van het *reality*-programma waarin een zoektocht plaatsvond naar uit het oog verloren familieleden. Egmond had zich in zijn leven vaak afgevraagd of hij wel bij zijn ouders hoorde of wellicht toch te vondeling was gelegd. Door een jonge vrouw, die met gebroken hart afstand van hem had moeten doen omdat ze niet in staat was geweest om voor hem te zorgen. Een knappe vrouw met bruine krullen en blauwe ogen. Met zachte handen en een lieve stem. Hij stelde zich voor hoe ze hem als baby'tje over zijn hoofd moest hebben geaaid terwijl ze hem wiegend tegen haar warme boezem had gedrukt, misschien zelfs een liedje neuriënd. Dergelijke gedachten hielpen Egmond wanneer hij niet in slaap kon komen.

Soms bekeek hij een film en vroeg zich daarna af hoe hij zelf de hoofdpersoon zou kunnen worden in iemands leven. Egmond vergeleek zich fysiek met de gespierde helden of met de dikkere, maar juist zeer intelligente en getapte mannen die met hun geestelijke kwaliteiten de show stalen. Hij was geen van beide type man. Met zijn naar voren hangende schouders en ingevallen borst, zijn kwabbige buikje en peper- en zoutkleurige, vlassige haar met sterk wijkende haargrens, besefte hij wel dat hij niet om zijn schoonheid op aarde was gezet. Zijn *brains* vermoed-